

XIV. MILOVAT PÁNA NADE VŠECHNY A NADE VŠE

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 107 - 114, XIV.

V Evangeliiu dle Matouše, kapitola 10, verše 37 - 39 se říká:

„Ten, kdo miluje otce nebo matku více než Mne, Mě není hoden. A ten, kdo miluje syna či dceru více než Mne, Mě není hoden.“

„A ten, kdo si nevezme svůj kříž a nenásleduje Mne, Mě není hoden.“

„Ten, kdo našel svůj život, jej ztratí a ten, kdo svůj život ztratí kvůli Mně, jej nalezne.“

Podobný výrok, jen v daleko důraznější mluvě, je též zaznamenán v Evangeliiu dle Lukáše, kapitola 14, verše 26 a 27. Zde se říká:

„Přichází-li někdo ke Mně a nemá-li v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano, také i svůj vlastní život, nemůže být Mým učedníkem.“

„Neboť ten, kdo nenesé svůj kříž a nejde za Mnou, nemůže být Mým učedníkem.“

V Evangeliiu dle Matouše, kapitola 12, verše 48, 49 a 50 je řečeno:

„On ale odpověděl a řekl tomu, kdo Mu to řekl: „Kdo je Má matka a kdo jsou mí bratři?“ “

„A napřáhl své ruce ke svým učedníkům a řekl: „Zde je má matka, zde jsou mí bratři!“ “

„Neboť kdokoli koná vůli Mého Otce v nebesích, je Mým bratrem a sestrou i matkou.“

Tento výrok se se zanedbatelnými změnami opakuje v Evangeliiu dle Marka, kapitola 3, verše 31 - 35 a v Evangeliiu dle Lukáše, kapitola 8, verše 19 - 21.

Jaký je pravý význam těchto požadavků? Proč by Ježíš Kristus zacházel tak daleko, aby tvrdil, že jeden ho nemůže být hoden, pokud nebude nenávidět vlastní matku, otce, sestru, bratra, manželku, děti a dokonce osobně sebe samého?

Zevní, doslovný smysl výroku v Matoušovi, kapitola 10, verš 37 je velmi zřejmý: Pán se má milovat více než kdokoli jiný či cokoli jiného, dokonce více než ti lidé, kteří jsou v nejtěsnějším a nejintimnějším fyzickém vztahu s touto osobou. Pán Ježíš Kristus se má milovat více než kdokoli jiný proto, že nikdo nemůže být každému tak blízký a intimní, jako je Pán, Kdož je vždy přítomen uvnitř každého a Kdož z této pozice vytváří a udržuje život v každém. Navíc je to také proto, že každý je nosičem velmi jedinečného a velmi odlišného projevu Pánovy přítomnosti uvnitř každého.

Tento projev je nejvzácnější a nejcennější věcí, jakou každý vlastní a má, protože ustavuje jedinečné jsoucné a Bytí každého. Jestliže by bylo možné z této osoby odstranit tuto přítomnost a její manifestaci, která ustavuje její jedinečnou a neopakovatelnou mysl a osobnost, tato osoba by již nebyla sebeuvědomělým, neopakovatelným a jedinečným „já jsem“, ale jen prázdnou slupkou, která by odpadla a obrátila se v nicotu. Toto je zevní, čili doslovný význam verše 37 v kapitole 10 Evangelia dle Matouše.

Ovšem kvůli velmi důležitým duchovním důvodům Ježíš Kristus nikdy nehovořil pouze v zevním čili doslovném smyslu. Ve všech situacích Svého života a učení Ježíš Kristus používal pečlivě vybraná slova a výroky, kterými by se mohly sdílet mnohonásobné významy, srozumitelné na všech úrovních, stupních, krocích, regionech, světech a dimenzích Jeho/Jejího veškerého Stvoření a zóny vymístění.

Je nutné si uvědomit, že, jak už Swedenborg naznačil, když Ježíš Kristus hovořil, naslouchali mu všichni členové Jeho/Jejího veškerého Stvoření a zóny vymístění. Jeho život a všechny události Jeho života byly pečlivě do všech nejmenších detailů sledovány, pozorovány a zaznamenávány každým jednotlivým jedincem ve veškerém Stvoření a ne jen těmi, kdo s Ním na této planetě fyzicky chodili a hovořili. Proto Ježíš Kristus vždy hovořil v jazyce souvztažností a podobností, to jest v reprezentativních a symbolických významech. Tento jazyk je všehovesmírným jazykem a je s to synchronně a simultánně sdělit důležité duchovní ideje všem světům a dimenzím ve Stvoření Nejvyššího. Takže všechny výroky Pána Ježíše Krista mají velmi malý či jen okrajový vztah k velmi úzkému, jednostrannému a rigidnímu pojmání pozemských vztahů a událostí. Takže když hovoří o matce, otci, synu, dceři, sestře, bratru, manželce, manželovi, milenci či co máme, nikdy to neznamena, nebo jen nepřímou to znamená pozemské, fyzické či pokrevní vztahy mezi těmito příbuznými.

Slova „otec“, „matka“, „syn“, „dcera“, „sestra“, „bratr“, „manželka“, „manžel“, „milenc“ atd. mají mnohý a mnohonásobný smysl a význam. Těmito slovy se celému Stvoření ve všech jeho dobách, úrovních, stupních, krocích, dimenzích, rozpoleženích, stavech, místech, paračasech či čímkoli v jsoucnu a Bytí sdělují velmi důležité a významné duchovní ideje. Takový je význam každého zevního jazyka a jeho slov, užívaných lidmi ke komunikaci jednoho s druhým. Naneštěstí si většina lidí neuvědomuje, že jejich jazyk a všechna jeho slova mají takový důležitý smysl a význam a omezují chápání svého jazyka pouze na zevní, doslovné sdělování jejich každodenního žití.

Avšak každé jednotlivé slovo, které lidé používají či pronášejí, obsahuje daleko více než to, co se jím lidé jeden druhému snaží sdělit. To je důvod, proč Ježíš Kristus řekl:

„Neboť svými slovy se ospravedlníte a svými slovy se odsoudíte.“ (Evangelium dle Matouše, kapitola 12, verš 37).

Používaná slova a přijatý způsob řeči u každého odrážejí skrze jejich souvztažný význam jeho současné duchovní rozpoležení. Toto rozpoležení určuje vlastní pravý vztah k nejdůležitějšímu faktoru jedincova vlastního života - k Nejvyššímu, Pánu Ježíši Kristu. Tento faktor je rozhodující v záležitosti vlastního ospravedlnění či odsouzení.

Při pohledu na výše zjevená fakta, co tedy bylo tím, co se Ježíš Kristus snažil každému sdělit?

Toto se stává zřejmým ze symbolického, zástupného či souvztažného významu, který mají slova „otec“, „matka“, „bratr“, „sestra“, „syn“, „dcera“, „manželka“ atd. Tato slova v pozitivním smyslu odrážejí různé aspekty lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a víry a to, jaký mají vztah k lidem a ke všem, jejich institucím a jejich rozličným formám projevu. V negativním smyslu tato slova reflektují různé aspekty všech zel a nepravd a to, jaký mají vzájemný vztah a jaké formy projevu zaujímají.

„Otec“ v této konotaci, relevantní jen k tomuto tématu, označuje různé lásky a jejich pocitování, které jeden přijímá během vlastního pozemského života či během určité fáze projevovaného života v různých úrovních, oblastech a dimenzích Stvoření Nejvyššího a zóny vymístění. Tyto lásky a jejich náklonnosti se stávají vlastním životním stylem a způsobem žití, s nímž se jeden plně ztotožňuje.

Slovo „lásky“ je užito v plurálu namísto singuláru (jak by anglický jazyk vyžadoval) proto, aby reflektovalo souvztažný význam faktu, že jedinec sestává z mnoha velmi zvláštních a intimních lásek a jejich velmi specifických a intimních subjektivních a osobních náklonností, které ustavují jeho vlastní život. Každá specifická láska vlastního života souvztaží s různými duchovními stavy a procesy buď v pozitivním, nebo negativním smyslu. Jednotné číslo slova „láska“ nemůže sdělit mnohonásobný zvláštní význam každé jednotlivé lásky. Může sdělovat pouze generálně souhrnnou a všeobsahující kondici, což není dostatečné k pojednání o specifičnosti a intimnosti obsahu každé lásky, jakou kdo má a prožívá. Proto je velmi často nutno užít množného čísla takových slov jako „lásky“, „zlo“, „dobro“, „pravda“, „nepravda“ atd. (to jest „lásky“, „zla“, „dobra“, „pravdy“, „nepravdy“ atd.).

V tomto ohledu se musí porušit omezující gramatická pravidla, neboť zákon duchovních souvztažností je nadřazen jakýmkoli zevním gramatickým pravidlům, která velmi často nedovolují vyjádření pravého významu souvztažností obsažených v použitém slově.

Takže slovo „otec“ zde znamená rozličné specifické, soukromé, individualizované, intimní a velmi často tajné lásky a jejich početné náklonnosti, které ustanovují nebo zcela ovlivňují vlastní současný životní styl, vlastní osobnost, chování, mentalitu a vše ostatní ve vlastním každodenním žití.

Milovat vlastního otce více jako Pána v této konotaci znamená dát přednost vlastním zevním připoutáním, které kdo pocítuje a učí se je milovat a ve svém životě je následovat a u nich setrávat. Když někdo začne milovat vlastní rozličná připoutání na účet toho, že se Pán miluje nade vše, upadá do léčky tím, že je vlastními připoutáními ovládán a ztročen. V tomto ohledu jedinec ztrácí vlastní svobodu a nezávislost. Jestliže však pokračuje v tom, že miluje Pána nade všechny své náchylnosti, miluje svou vlastní pravou esenci a substanci - vlastní niternosti, kde Pán vždy je a kde jedinec udržuje vlastní svobodu, nezávislost a individualitu. V tomto případě jeden ovládá a kontroluje vlastní lásky a jejich náklonnosti. Ovládat a kontrolovat vlastní lásky a jejich náklonnosti je možné z Pána uvnitř, protože pouze Pán zná přesně, v absolutním smyslu, plnou povahu, obsah, význam, následek a důsledek jakýchkoli lásek, náklonností a náchylností. Pokud tyto lásky slouží vlastní panující lásce - lásce k Pánu Ježíši Kristu nade všechny ostatní lásky, slouží svému užitku a podporují pozitivní stav a vlastní svobodu a nezávislost.

Na straně druhé v Evangelii dle Lukáše, kapitola 14, verš 26 je užito slovo „nenávidí“.

Zde se říká:

„Přichází-li někdo ke Mně a nemá-li v nenávisti svého otce ...“

V této konotaci slovo „otec“ znamená všechny vlastní lásky a jejich náklonnosti, připoutání, ideje, pojetí, náchylnosti atd., které jsou povahy zlé a destruktivní. Uzavírají cestu k Pánu Ježíši Kristu a činí nemožným ustanovit jakýkoli náležitý vztah s nejdůležitějším faktorem vlastního života - s Pánem Ježíšem Kristem, vlastním Stvořitelem.

V hlubším duchovnějším smyslu slovo „otec“ znamená milovat zevní doktríny, ideje, pojetí, náboženství, církve, filosofie atd. více než vnitřní přítomnost (ve vlastní Niterné mysli) Pána Ježíše Krista Samého/Samé. V konotaci Evangelia dle Lukáše slovo „otec“ znamená milování všech produkcí a fabrikací pekel, která fabrikují různá pseudonáboženství, doktríny a ideje, které ničí pravý význam a chápání jakékoli duchovnosti a, což je nejdůležitější, Nejvyššího.

Má-li kdo někdy ustanovit náležitý, správný a milující vztah s Pánem Ježíšem Kristem, Kdož je pravým Nejvyšším, musí se naučit opovrhovat všemi a nenávidět všechna zla (plurál) a nepravdy produkované negativním stavem v peklech. Nelze nikdy nalézt jakoukoli náležitou cestu k vlastnímu pravému já a k pravému Nejvyššímu, pokud jeden přijímá a akceptuje takové pekelné ideje, pojetí, doktríny, náboženství či cokoli, co zde je, a ztotožňuje se s nimi. Takovými prostředky zla se nelze nikdy stát opravdovým následovníkem a učedníkem Pána Ježíše Krista.

Jestliže někdo není učedníkem a následovníkem Pána Ježíše Krista, nemůže nikdy najít sebe samého a určit, kým je a proč zde či kdekoli jinde žije. Toto lze nalézt pouze z nitra, to jest z vlastní Niterné mysli. Avšak jakákoli akceptace, adopce či ztotožnění se s jakoukoli formou pekelných lásek ke zlům uzavírá cestu zla tohoto nitra, to jest k Pánu Ježíši Kristu.

Proto Pán Ježíš Kristus užil tak zdánlivě drsné slovo „mít v nenávisti“. Jeden opravdu musí nenávidět zla a jejich nepravdy, protože jinak ho zničí.

Slovo „matka“ v této zvláštní konotaci relevantní jen tomuto tématu znamená veškeré církve v jsoucnu a Bytí a jednotlivé jim odpovídající doktríny, dogmata, obřady, procedury, tabu, předpisy a diktáty a veškeré pravdy nebo respektive nepravdy, které obsahují. Milovat vlastní matku více jako Pána znamená zaslepení tím, že se dává přednost zevním institucím, organizacím, zvykům, konvencím, tradicím, kulturám, církvím, náboženstvím atd. přijatým rozličnými společnostmi a že se považují za důležitější než cokoli jiného a že se z nich odvozují veškeré poznatky, chápání a pravdy namísto z vlastních niterností, to jest z vlastní Niterné mysli, kde lze nalézt Nejvyššího. Takže namísto spoléhání se na Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a odvozování všeho z Něho/Ní spoléhá se na tyto zevní instituce a organizované církve, o kterých se předpokládá, že mají patent na skutečnou pravdu, a vše se z nich odvozuje.

Jedinec se tudíž má učit milovat Pána Ježíše Krista, Kdož je pravým Nejvyšším, nade všechny tyto uvedené zevní instituce a považovat je, obsahují-li vůbec nějakou pozitivní konotaci, pouze za prostředky k tomu, jak se dostat do nitra do přítomnosti Nejvyššího, za účelem toho, aby Ho/Ji jedinec miloval každý den stále více, a za účelem odvozování

všech poznatků a pravdy ze samého zdroje tohoto poznání a pravdy - z Nejvyššího.

Na druhé straně v konotaci výroku Evangelia dle Lukáše ve verši 26, kapitola 14 nenávidět vlastní matku znamená opovrhovat všemi početnými nepravdami a zavrhnout nepravdy, které jsou produkovány v peklech a přijímají se a projevují ve formě různých náboženství, církví a jejich doktrín, jakož i všemožnými zevními institucemi, organizacemi, stavy, kondicemi, zvyky, tradicemi, konvencemi a kulturami, které buď popírají Jsoucno a Bytí Boha, nebo prohlašují falešné bohy za pravého Boha.

Je zřejmé, že každé ztotožnění se s výše uvedenou „matkou“ vede k vlastnímu zničení a úplnému uzavření cesty k pravému poznání Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, jiných a sebe samého. Bez takového poznání a jeho používání jeden zůstává úplně ztracen, pokud lpí na vlastní „matce“ a na vlastním „otci“ atd.

Slovo „syn“ v této jednotlivé konotaci relevantní jen k tomuto předmětu znamená všechny důsledky, výsledky a následky, které jeden získává od vlastního „otce“, to jest jako výsledek přijetí, přisvojení si všech vlastních lásek a jejich různých náklonností a ztotožnění se s nimi. Jak každý ví, každá láska a její náklonnosti produkuje či přináší ovoce. Tyto plody a důsledky manifestace přisvojených lásek a jejich náklonností jsou tím, co znamená a označuje slovo „syn“. „Syn“ znamená výsledek, důsledek a následek vlastní lásky a jejich náklonností. Pokud se Pán nemiluje nade všechno a nade vše, výsledkem toho budou důsledky a následky, které jednoho povedou pryč od Nejvyššího, a tedy v nejzazším smyslu od sebe samého. Proto je nutné, životně a kriticky závažné milovat Pána Ježíše Krista více než všechny plody, výsledky a důsledky, vlastních náklonností a ztotožňování se. Jestliže jsou takové náklonnosti a ztotožňování se ze zlého zdroje, má se jimi opovrhnout a nemá se jim vůbec dovolit vstoupit do vlastního života.

Slovo „dcera“ v této jednotlivé konotaci znamená plody, výsledky, důsledky a následky spoléhání se na všechny tyto instituce, které označuje a symbolizuje slovo „matka“ (jak se popisuje výše), a odvozování z nich. Tyto, pokud mají nějaké pozitivní spousoznačení, se musí milovat méně než Nejvyšší, nebo se jimi má úplně opovrhnout a mají se odmítnout, jsou-li pekelného původu.

Text v Lukášovi používá slovo „děti“, které v této jednotlivé konotaci označuje souhrn všech důsledků, následků a výsledků stavu veškerých vlastních lásek a jejich náklonností („otec“) a procesu vlastní zaslepenosti zevními faktory a dávání přednosti zevním faktorům jako jedinému zdroji pravdy („matka“ - jak se to odráží v církvích, institucích, tradicích, zvycích, konvencích, kulturách atd.) na účet svého vlastního niterného ducha. Jsou-li tyto faktory pouze pekelného původu, mají se úplně odmítnout a má se jimi zcela opovrhnout, protože odvádějí pryč od jakéhokoli dobra a od jakékoli pravdy, chytají každého do pasti přijetí zla jako dobra a nepravdy jako pravdy.

Slovo „bratr“ v této jednotlivé konotaci označuje jakékoli jiné než vlastní lásky a jejich náklonnosti, které lze nalézt u ostatních lidí, kteří mají buď podobnou povahu nebo následují podobnou životní dráhu. Jeden nemá nikdy dávat přednost, obdivovat a milovat způsob života jiných lidí nad Pána, ať je jakkoli potěšující, obdivující, úspěšný a účinný, protože vlastní život nemůže být ani odvoditelný, ani závislý na životě či lásce někoho jiného. Měla-li by taková láska a život být pekelného původu, jeden má odmítnout zlo či opovrhnout zlem takového života a jeho lásky a nikoli touto jednotlivou osobou, takže

jedinci nebrání jeho vlastní nevhodný obdiv jiných forem lásky z pravého zdroje a původu vlastního života, to jest z Pána Ježíše Krista v nitru. Nelze nalézt cestu k Pánu Ježíši Kristu skrze jiné či podle ostatních nebo dle jejich způsobů žití, milování a fungování. Lze tak učinit jen skrze sebe sama a sebou samým z přítomnosti Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli.

Slovo „sestra“ v této jednotlivé konotaci označuje jakákoli jiná pojetí, ideje, doktríny, církve, náboženství, instituce, ustanovení, tradice atd. a jejich pravdy nebo nepravdy, které jsou velmi podobné povahy či obsahu jako ty, kterými je jedinec poblouzněn nebo se kterými se ztotožňuje. Nebezpečí toho, že se vlastní „sestra“ miluje více jako Nejvyšší, spočívá v tomto ohledu v užívání podobných idejí či pojetí obsažených v těchto jiných zdrojích, aby ospravedlňovaly, omlouvaly a dokazovaly vlastní názory, filosofie, náhledy, životní styl a obzvláště potřebu a zlý návyk odvozování všeho z vnějších ustanovení a faktorů. Odvozuje-li každý jiný vše z těchto zevních faktorů, pak má sklon přijímat takový zlovyk - odvozování všeho ze zevnějších - jako nezvratitelnou nutnost a jedinou realitu, namísto toho, aby se to považovalo za bláznivou volbu, která není pravou realitou, a tudíž ji lze změnit či úplně zavrhnout. Toto je to, co Pán Ježíš Kristus míní slovem „nenávidět“ vlastní sestru.

Slovo „manželka“ se v této jednotlivé konotaci nevztahuje k fyzické choti (v tomto ohledu by slovo „manžel“ mělo podobný význam a smysl), ale k určitému duchovnímu stavu, do něhož každá osoba vstupuje bez ohledu na to, zda je mužem či ženou. Takže v tomto kontextu se slovo „manželka“ žádným způsobem nevztahuje pouze k ženě. Vztahuje se stejně jak k muži, tak i k ženě.

V tomto ohledu „manželka“ znamená přivlastnění, shromáždění a zahrnutí určitého zvláštního životního stylu a k němu se vztahujících určitých specifických duchovních a neduchovních idejí, které se stanou vlastní vyznávanou životní filosofií a náboženstvím. Tato filosofie a náboženství se stane jedincovým vlastnictvím a majetkem, který potřebuje být všemi prostředky žárlivě střežen, chráněn, uchováván, uctíván, zbožňován a který se nikdy nesdílí s nikým nebo jen s velmi málo vybranými lidmi.

Velmi negativní konotace tohoto významu je zřejmá, protože taková filosofie či náboženství („manželka“) vede k postoji sebeospravedlňování, sebevýjimečnosti, netolerance a ke všem ostatním podobným ohavnostem a ošklivostem pekel. Proto Pán Ježíš Kristus učinil výrok, že tato „manželka“ se musí nenávidět, to jest musí se úplně zavrhnout a musí se jí úplně opovrhnut, má-li se kdo stát Jeho opravdovým následovníkem a učedníkem.

Nelze dosti dobře být duchovní lidskou bytostí, následovníkem Páně, jestliže je kdo zamilován do svého chotě (symbolicky řečeno), to jest do toho, co je komu vhod, s čím se ztotožnil, co nashromáždil, co si přisvojil a přivlastnil. Tento druh lásky odnímá vlastní schopnost milovat Pána Ježíše Krista nade vše a nade všechno. Uzavírá všechny cesty do pozitivního stavu, zatímco zároveň otvírá všechny dveře do pekel, to jest do negativního stavu. Taktéž zahání vlastní schopnost opravdu milovat sebe sama a jiné, a tudíž to zavírá každou cestu do nitra a k získání náležitého poznání Nejvyššího, druhých a sebe samého.

„Nenávidět též vlastní život“ znamená v této jednotlivé konotaci relevantní pouze tomuto tématu odmítnout vše a opovrhnut vším, co kdo považuje za vlastní život z hlediska

zevní mysli. „Svůj vlastní život“ znamená vše vztahující se k pozemským, světským, tělesným a smyslovým záležitostem čili k tomu, co Swedenborg nazýval „proprium“, což je to, co je vlastní jedinci, jak to produkují smyslové vjemy a výstupu fyzických smyslů a všechny důsledkové odvozeniny, o kterých se předpokládá, že konstituují vlastní život, za nímž žádný jiný život neexistuje nebo ani není možný. Cokoli je v tomto zvláštním smyslu jedincovo vlastní, nepochází z Pána, a Pán v tom tudíž nemůže být přítomen. Pokud to nepochází od Pána, pak jediným místem či stavem, odkud to může přicházet, je negativní stav pekel.

Takže cokoli je v této konotaci jednomu vlastní, je vždy zlé, nepoddá-li se to kvůli zvláštnímu použití Pánu. Nezavrhně-li jedinec tento druh osobního či soukromého života, nemá vůbec žádný opravdový život, protože pravý život může přicházet pouze z Absolutního zdroje života - Nejvyššího.

To je důvodem, proč ve verši 39 kapitoly 10 Evangelia dle Matouše Ježíš Kristus řekl:

„Ten, kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a ten, kdo svůj život ztratí kvůli Mně, jej nalezne.“

„Nalézt vlastní život“ znamená ho ztratit, protože to, co kdo nalézá, jsou dočasné, přechodné, hmotné a zevní faktory života, které jsou mylně považovány za vlastní život. V okamžiku, kdy jeden počíná takový život považovat za pravý, skutečně život ztrácí, protože ve světských a pozemských věcech sám o sobě a sebou není žádný pravý život možný. Takže jeden se otáčí zády k pravému zdroji života - Pánu Ježíši Kristu a považuje to, co není pravým životem, za opravdový život. To je ztrátou vlastního opravdového života.

Na straně druhé „ten, kdo ztratí svůj život kvůli Mně, nalezne jej“, znamená, že jakmile si kdo uvědomí, že to, co považoval/považovala za život, pravým životem není, ale že existuje pravý Zdroj života - Pán Ježíš Kristus, přestane považovat za život něco, co není pravým životem, a tudíž tento druh života ztratí. V okamžiku takového uvědomění se otevírají dveře k pravému Zdroji života a jeden nalezne svůj vlastní pravý život v Pánu Ježíši Kristu, Kdož je vždy přítomen v jeho vlastní niterné mysli.

Z toho zřejmě vyplývá, že v zevnějšnostech, v čemkoli světském, materiálním, pozemském či smyslovém neexistuje žádný pravý původní život. Pravý život lze nalézt pouze ve stavech niternosti, v Niterné mysli, protože je to zde, kde přebývá pravý Pán Ježíš Kristus, Život v Sobě a o Sobě a kde jej lze nalézt. Pravou realitou zde je království Boží. Konec konců království Boží je uvnitř každého (Lukáš, kapitola 17, verš 21).

Realizace a aktualizace tohoto faktu ve vlastním životě přináší ztrátu nalezeného života (pozemského, vnějšího života) a tato ztráta na oplátku dává příležitost nalézt pravý život v Pánu Ježíši Kristu.

Ve verši 13 kapitoly 10 v Matoušovi a ve verši 27. kapitoly 14 Lukáše Ježíš Kristus tvrdí:

„A ten, kdo nevezme tento kříž a nenásleduje Mě, Mne není hoden.“

Lukášova verze, je následující:

„A kdokoli nenese svůj kříž a nejde za Mnou, nemůže být mým učedníkem.“

„Vzít či nést svůj kříž“ znamená v této jednotlivé konotaci rozpoznat důležitý fakt, že kdokoli se dobrovolně účastnil v negativním stavu, ať kdekoli či kdykoli, bylo to dobrovolně kvůli určitým důležitým duchovním důvodům, s určitým zvláštním pověřením, účelem a posláním ilustrovat, demonstrovat a exemplifikovat vlastním životem určité aspekty pozitivního či negativního stavu nebo obojí. Pověřeninou obojí. Důsledky a následky takového poslání, protože je to konec konců poslání do negativního stavu, nejsou vždy příjemné a obsahují mnoho problémů a strádání.

Poznání nutnosti nést následky vlastního dobrovolně zvoleného pověřením v negativním stavu a přijmout toto v pokoře, poníženosti a skromnosti znamená nést svůj vlastní kříž a ovšem to znamená konat vůli Boží. Kdokoli nechce tento fakt přijmout v poníženosti, skromnosti a pokoře a neustále si stěžuje na svůj osud, úděl či rozpoložení a touží zanechat či vzdát se svého pověřením a poslání, je ten, kdo nenese svůj kříž, a tudíž nekoná vůli Boží. Taková osoba není hodna Ježíše Krista či být Jeho učedníkem. Je to proto, že taková osoba porušila svůj slib a závazek konat vůli Boží v negativním stavu, což dobrovolně chtěla konat na prvním místě.

Když někdo slyší Pána a koná Jeho/Její vůli ze své vlastní svobodné vůle a volby, stává se Pánovou „matkou“, „bratrem“, „sestrou“ atd., což znamená, že přijímá pravou duchovní nauku Ježíše Krista z nitra a se všemi jejími důsledky, výsledky, následky a plody. V takovýchto plodech je Ježíš Kristus vždy přítomen jako ve svém vlastním a z nich lze mít náležitý vztah k Pánu způsobem nejláskyplnějším a nejmoudřejším.

Konat vůli Páně v hluboké lásce a oddanosti, s trpělivostí, odevzdaností, věností, loajalností bez jakéhokoli stěžování si a hořkostí, ale v pokoře, poníženosti a skromnosti a považovat konání vůle Páně za to nejdůležitější, co má nejvyšší a největší prioritu vůbec, je tím, co se míní milováním Pána Ježíše Krista nade všechny a nade vše.